

Objektální / Subjektální

Ladislav Hejdánek

This is a part of the original document:

[2008](#)

jedná se o část původního dokumentu:

[2008](#)

- ◆ myšlenkový deník – záznam, česky, vznik: 20. 10. 2008
- ◆ philosophical diary – record, Czech, origin: 20. 10. 2008

Objektální / Subjektální

Subjekt není žádný „úběžný bod“, ale je to dějící se struktura – ovšem struktura sjednocená, resp. vždy znovu se sjednocující (takže to není „pouze struktura“). A tady je důležité uvážit zejména to, že k té struktuře nutně náleží – v případě „reálných“ (pravých) událostí, že sjednocovány jsou vždycky také fáze již proběhlé, jakož i fáze, které teprve mají nastat. V povaze sjednocení bylosti i budousti v rámci příslušné události je tedy i nějaké soustředění nějakých „informací“ (dat) o tom, co se již stalo, i o tom, k čemu má ještě dojít (ale co je jen „rozvrhováno“, ale může být i v jistém rozsahu i formě modifikováno) do rámce události jako celku, ale tak, že bude (a je) pohotově v každé další fázi událostního dění. O bližší povaze těchto dat i o způsobu a rozsahu jejich udržování a eventuelního aktualizování zatím nevíme mnoho, ale musíme něco takového předpokládat. A soubor těchto dat (která se ovšem nejrůzněji pohybují a proměňují, i když smyslem tohoto proměňování je jejich zachování a jejich připravenost k „použití“) nazveme resp. označíme jako „subjektální sféru“ příslušné události (příslušného subjektu). Tato subjektální sféra (sféra subjektálnosti) má – zatím podmíněně řečeno) svou „vnější“ stránku (která ovšem je zvenčí přístupná pouze pro ten subjekt, jehož je onou subjektální stránkou, tj. kterýkoli jiný subjekt k ní takový přístup zvnějška nemá a mít nemůže), ale také svou stránku „vnitřní“, k níž žádný ani přibližně podobný přístup zvnějška nemá ani ten subjekt, o jehož subjektální stránku jde. (Což ovšem neznamená, že k ní vůbec žádný přístup nemá; má k ní přístup, ale pouze „zevnitř“, z její „niterné“ stránky.) Když však subjekt ke své subjektální sféře přistupuje přece jen „jako“ zvnějšku – prostě v důsledku návyku ze zkušenosti s tím, jak aktivním i reaktivním způsobem přistupuje k věcem ve svém okolí, a navíc jak je v případě lidské úrovně eventuelně ponořen do oné tradice zpředměťujícího myšlení, která „dělá“ předměty i z nepředmětů), jeví se mu ona subjektální sféra jen zkresleně jako objektální. Musíme tedy počítat s tím, že ona subjektální sféra má zmíněné dvě stránky, a musíme obojí stránku pozorně odlišovat.

(Písek, 081020-1.)